Μακεδονικά

Τόμ. 5, Αρ. 1 (1963)

Κωνστ. Α. Κωνσταντινίδου, Έρευνα εν τη Άνω Μακεδονία περί της αρχαίας Ηρακλείας των Λυγκηστών

Στίλπων Π. Κυριακίδης

doi: [10.12681/makedonika.846](https://doi.org/10.12681/makedonika.846)

Copyright © 2015, Στίλπων Π. Κυριακίδης

Άδεια χρήσης [Creative Commons Attribution-NonCommercial-ShareAlike 4.0](https://creativecommons.org/licenses/by-nc-sa/4.0/).

Βιβλιογραφική αναφορά:

Κυριακίδης Σ. Π. (1963). Κωνστ. Α. Κωνσταντινίδου, Έρευνα εν τη Άνω Μακεδονία περί της αρχαίας Ηρακλείας των Λυγκηστών. *Μακεδονικά*, 5(1), 564–565. <https://doi.org/10.12681/makedonika.846>

δ' ὁρθῶς παρατηρεῖ ὁ ὁμιλητὴς ὅτι οἱ σκληροὶ ἀγῶνες καὶ αἱ λαμπραὶ ὑπηρεσίαι, τὰς ὁποίας προσέφεραν οἱ Δυτικομακεδόνες καὶ εἰς τὸ πρόσφατον παρελθὼν διὰ τὴν ἐλευθερίαν τῆς Μακεδονίας καὶ ὁλοκλήρου τῆς Ἑλλάδος, ἀποτελοῦν ἀψευδεῖς μάρτυρας τῆς συνεχίσεως τῆς πολεμικῆς ἀρετῆς καὶ τοῦ πατριωτισμοῦ αὐτῶν μέχρι σήμερον.

Ἡ δι᾿ αὐτοὺς εἶναι λίαν διδακτικὴ καὶ ἀξιανάγνωστος, ἰδίᾳ διὰ τοὺς Δυτικομακεδόνας, οἱ ὅποιοι πρέπει νὰ εἶναι ὑπερήφανοι διὰ τὴν ἑλληνικὴν τὴν καταγωγὴν καὶ τὴν πολεμικὴν ἀρετὴν τῶν παλαιῶν προγόνων καὶ τῶν πατέρων τῶν.

ΣΤΙΑΠΩΝ Π. ΚΥΡΙΑΚΙΔΗΣ

Κωνστ. Α. Κωνσταντινίδου, "Ερευνα ἐν τῇ Ἄνω Μακεδονίᾳ περὶ τῆς ἀρχαίας Ἡρακλείας τῶν Λυγκηστῶν. Φλώρινα, 1960. 8ον, σ. 26 μεθ' ἐνὸς χάρτου.

Τὸ φυλλάδιον ἀφιεροῦται εἰς τὸν ἀείμνηστον Ἀντώνιον Δ. Κεραμόπουλλον διὰ τὰς ἱστορικὰς καὶ ἀρχαιολογικὰς του μελέτας περὶ τῆς Ἑλληνικῆς Μακεδονίας. Ὡς γνωστόν, οὗτος κατόπιν τῆς διαπιστώσεως, ὅτι ἐπὶ τοῦ λόφου τοῦ Ἁγίου Παντελεήμονος ὑπῆρχεν ἀξιόλογος συνοικισμός, ἐταῦτισε τοῦτον πρὸς τὴν Ἡρακλειαν τῶν Λυγκηστῶν, ἐνῶ αὕτη ἐποποθετεῖτο μέχρι τοῦδε παρὰ τὸ Μοναστήριον. Τὴν γνώμην ταύτην τοῦ Κεραμοπούλλου δέχεται ὁ συγγραφεὺς καὶ προσπαθεῖ νὰ τὴν ὑποστηρίξῃ διὰ προσθήκης πληροφοριῶν καὶ παρατηρήσεων, τὰς ὁποίας περισυνέλεξε καὶ ἔκαμεν ὁ ἴδιος ἐπιτοπίως.

Αἱ παρατηρήσεις αὗται καὶ πληροφορίες εἶναι ἀξίαι προσοχῆς, ἀλλὰ δι' αὐτῶν δὲν δύναται νὰ στηριχθῇ ἡ γνώμη τοῦ Κεραμοπούλλου, ἡ ὁποία ἐξ ἀρχῆς ἐπαρουσίαζε πολλὰς ἀδυναμίας. Τὰ εἰς τὴν περιοχὴν τοῦ Μοναστηρίου εὐρήματα καὶ ἰδίως ἐπιγραφαὶ συνηγοροῦσιν, ὅπως ἔδειξεν ἡ κ. Παπάζογλου εἰς τὸ ἀνωτέρω (σ. 508) κριθὲν ἔργον της, ὑπὲρ τῆς παλαιᾶς γνώμης, οὐδὲν δ' ἐκ τῶν μέχρι σήμερον γνωστῶν τεκμηρίων δικαιολογεῖ τὴν γνώμην περὶ ὑπάρξεως δύο πόλεων μὲ τὸ ἴδιον ὄνομα, τῆς μὲν παρὰ τὴν Φλώριναν, τῆς δὲ παρὰ τὸ Μοναστήριον.

Ὑπὲρ τῆς παλαιᾶς γνώμης συνηγορεῖ καὶ ὁ παρατιθέμενος ὑπὸ τοῦ συγγραφέως χάρτης, εἰς τὸν ὁποῖον ἡ Ἡρακλεια τοποθετεῖται εἰς τὸ ὕψος τοῦ Μοναστηρίου καὶ ὄχι τῆς Φλωρίνης. Εἰς τὸ αὐτὸ ὕψος τοποθετεῖται καὶ ὑπὸ τοῦ παλαιοῦ χάρτου τοῦ Peutinger, ὥστε νὰ μὴ χωρῇ ἀμφιβολία περὶ τῆς θέσεως τῆς πόλεως.

Πλὴν τούτου δὲν δύναμαι νὰ συμφωνήσω πρὸς τὸν συγγραφέα καὶ εἰς μερικὰς ἀπὸ τὰς παρατηρήσεις του. Τὸ στρώμα τῆς στάκτης, τὸ ὁποῖον καλύπτει τὰ λείψανα τῆς πόλεως, ἀσφαλῶς δεικνύει ἐκτεταμένην πυρκαϊάν, ὅπως πιστεύει ὁ συγγραφεὺς, δύσκολον ὅμως εἶναι νὰ ὑποτεθῇ ὅτι ἔγινε

μεταφορὰ ἐξ αὐτῆς καὶ εἰς τὸ ὑψηλὸν τεῖχος δι' οἰκοδομικοὺς λόγους. Ἡ παρουσία κεράμων εἰς τὸν αὐτὸν τόπον δεικνύει ὅτι καὶ ἐκεῖ ὑπῆρχον κτίσματα καέντα, ἐκ τῶν ὁποίων προέρχεται ἡ στάκτη.

Ἐπίσης δὲν συμφωνῶ μὲ τὴν γνώμην, ὅτι οἱ μεγάλοι κεχωσμένοι εἰς τὸ ἔδαφος πίθοι κατεχώσθησαν, διὰ τὰ μὴ εἶναι προσίτοι εἰς τοὺς ἐχθρούς. Ἡ συνήθεια αὕτη ἐπικρατεῖ καὶ σήμερον πολλαχοῦ τῆς Ἑλλάδος, σκοπὸν δὲ ἔχει τὴν προφύλαξιν τῶν μεγάλων πίθων ἀπὸ τῆς θραύσεως.

Τέλος παρατηρῶ ὅτι τὸν τυπογράφον καὶ τὸν συγγραφέα διέφυγον ἀρκετὰ ὀρθογραφικὰ καὶ ἄλλα παροράματα, τὰ ὅποια δὲν ἔπρεπε νὰ ἀσχημίζουν τὸ βιβλίον.

Ἀνεξαρκήτως τῶν μειονεκτημάτων τούτων τὸ ἔργον τοῦ συγγραφέως εἶναι λίαν εὐπρόσδεκτον, διότι τονίζει τὴν συνέχειαν τῆς ἑλληνικῆς ζωῆς εἰς τὴν περιοχὴν ταύτην τῆς Μακεδονίας ἀπὸ τῆς ἀρχαιότητος μέχρι σήμερον, δὲν ἀμφιβάλλω δ' ὅτι θὰ κινήσῃ τὸ ἐνδιαφέρον τοῦ φιλομαθοῦς κοινοῦ τῆς Φλωρίνης διὰ τὴν ἱστορίαν τῆς πόλεώς των.

ΣΤΙΛΠΩΝ Π. ΚΥΡΙΑΚΙΔΗΣ

Ἀ θ α ν α σ ί ο υ Ἡ λ. Π ά σ χ ο υ, Ἱστορία τῆς Λιγκοβάνης. Θεσσαλονίκη 1962. [Ἑταιρεία Μακεδονικῶν Σπουδῶν. Ἰδρυμα Μελετῶν Χερσονήσου τοῦ Αἴμου 53]. 8ον, σ. ζ' + 29, πίν. VIII.

Ὁ συγγραφεὺς ἐγεννήθη εἰς τὴν Λιγκοβάνην, τὴν νῦν Ξυλόπολιν, ἀπὸ γονεῖς, ὅπως λέγει ὁ ἴδιος, ἑλληνορθόδοξους σλαβοφώνους· ὁλόκληρον ἄλλως τὸ χωρίον ἦτο κατὰ τὴν Τουρκοκρατίαν σλαβόφωνον. Ἀφ' οὗ ἐτελείωσε τὰς γυμνασιακὰς του σπουδὰς ἐν Ἀθήναις, εἰργάσθη ἀπὸ τοῦ 1911 μέχρι τοῦ 1926 ὡς διδάσκαλος εἰς διάφορα χωρία τῆς περιοχῆς τῆς πατρίδος του, ἀπὸ δὲ τοῦ 1926 παραιτηθεὶς ἠσχολήθη μὲ τὸ ἐμπόριον.

Ἐνδιαφερόμενος διὰ τὴν ἱστορίαν τοῦ χωρίου του, ἐκ νεότητός του ἐζήτηε πληροφορίας παρὰ διαφόρων γερόντων αὐτοῦ, ἐπὶ τῇ βάσει δὲ τῶν πληροφοριῶν τούτων συνέγραψε τὸ παρὸν σημεῖωμα, ὅπως τὸ ὀνομάζει, ἐκ τοῦ ὁποίου ἀποδεικνύεται ὅτι οἱ συμπατριῶται του ἀνεδείχθησαν «πραγματικοὶ Ἕλληνες πατριῶται μὲ ἔργα, ὥστε οἱ μεταγενέστεροι μὲ ὑπερηφάνεια νὰ λέγουν ὅτι καταγόμεθα ἀπὸ τοῦτα δὰ τὰ χῶματα.» Εἰς τὸ σημεῖωμα ἐκτίθενται κυρίως οἱ ἀγῶνες τῶν Ἑλλήνων σλαβοφώνων πρὸς τοὺς Βουλγαρίζοντας, οἵτινες καὶ ἀποτελοῦν τὴν ἱστορίαν τοῦ χωρίου.

Τὰ ἐκτιθέμενα εἶναι λίαν ἐνδιαφέροντα, διότι δεικνύουν τὴν δημιουργηθεῖσαν εἰς τὰ σλαβόφωνα χωρία κατάστασιν μετὰ τὸ σχίσμα καὶ τὴν ἐναρξιν τῆς βουλγαρικῆς προπαγάνδας, ἡ ὁποία, ὑποστηριζομένη καὶ ὑπὸ τῶν τοπικῶν τουρκικῶν ἀρχῶν, αἱ ὁποῖαι ἦσαν λίαν εὐπαθεῖς πρὸς τὰ χορηγούμενα χρηματικὰ δῶρα καὶ συνεπάθουν τοὺς χορηγητάς αὐτῶν, προσεπάθει διὰ παντὸς μέσου, οἰκονομικοῦ ἢ τρομοκρατικοῦ, νὰ παρασύρῃ εἰς τὸν Βουλ-